

højtærede Minister har truffet med Hensyn til Maksimalpriserne og Udskrivningen af Korn fra de forskellige Egne.

Finansministeren (Brandes): Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen), der aabnede denne Forhandling, dvælede, som jo ofte før ved Behandling af Tillægsbevillingslovsforslag i dette høje Ting, ved de mange Ændringsforslag; som Behandlingen i Folketinget har foranlediget, uden just at klage derover, men idet han dog paapegede dette som en Særegenhed ved Tillægsbevillingslovsforslagene. Jeg maa sige om disse Ændringsforslag, at de allerfeste har jo ikke stor Betydning. De gælder smaa Beløb, som kræves af Administrationen i Aarets Løb. De fremkommer naturligt, fordi det er et Krav fra Rigsdagens Side, ganske særlig fra Statsrevisionens Side, at man ikke afholder saadanne Udgifter uden at faa dem vedtaget af Rigsdagen paa Tillægsbevillingsloven og ikke lader sig nøje med at afholde dem mod senere regnskabsmæssig Forklaring. Dette gælder de smaa Beløb. Paa de store Beløb gav den ærede Taler selv Forklaring. De deler sig i Virkeligheden i 3, nemlig i de store Udgifter, som Sikringsstyrken og hvad dertil hører har affødt, de beløber sig for det nu forløbne Finansaar — Finansaaret 1916—17, som Tillægsbevillingslovsforslaget gælder — efter den sidste Opgørelse; jeg har faaet, til 106½ Mill. Kr., derunder altsaa regnet ogsaa det Beløb paa henvend 30 Mill. Kr., som Finansloven forudsætter. Intet Under er det da, at disse militære Udgifter her er repræsenterede ved et saa overordentlig stort Beløb. Dernæst er der saadanne Udgifter, som Dyrtidsøntillægene har foraarsaget, de findes under Finansministeriet, og endelig de Udgifter til Dyrtidsforanstaltninger, der findes under Indenrigsministeriet. Det gælder for saa vidt om alle disse Beløb, at den høje Rigsdag enten direkte gennem vedtagne Løve eller ved Forhandling i Finansudvalgene har givet sin Bemyndigelse til, at Udgifterne blev afholdt. Derfor er det vel rigtigt, naar den ærede Ordfører siger, at Tillægsbevillingslovsforslaget overskrider — i Indtægt, kunde han have føjet til, ligesom i Udgift — selve Finansloven. Men dette er jo en Følge af de overordentlige Forhold, jeg ikke behøver at dvæle ved, som er alle Medlemmer bekendt, og som har foraarsaget saa mange særlige Tilfælde her i Landet, som Lovgivningsmagten har beskæftiget sig med. Det er dem, som

ogsaa foranlediger, at Tillægsbevillingsloven antager en Form som ingen Sinde før.

Jeg undrer mig noget over, at det ærede Medlem klagede i Dag over Statsbanernes Ledelse og atter gav Udtryk for en Følelse af næsten Forargelse over, hvor ringe Indtægt eller rettere hvor stor en Udgift i Forhold til Indtægten Statsbanerne i Øjeblikket drives med, en Udgift, hvis Oprindelse alle kender, og som der jo nylig fra Regeringens Side er givet den høje Rigsdag Anledning til at tage virkelig Stilling til. Hvis det havde været det høje Landsting om at gøre, hvis det havde været det Parti, som det ærede Medlem tilhører, og det Parti, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds tilhører, som ogsaa i Dag nævnedes Statsbanernes daarlige Resultat, om at gøre at forsøge en Ændring heri, ja, saa har Vejen været direkte anvist af Regeringen, den førte gennem Ejendomsskyldens Forhøjelse direkte til en Forhøjelse af Taksterne for Befordringen baade af Personer og Gods paa Statsbanerne. Jeg undrer mig derfor noget over, at man tager denne Forhandling op igen, thi det havde dog været naturligt nu — jeg ved ikke, om jeg tør sige at stikke Piben ind, det vilde være et alt for populært og folkeligt Udtryk for det høje Landsting —, men til nu at tage Sagen i en anden Haand og, hvis man ønskede en Ændring paa dette Punkt, da at skaffe den til Veje gennem en ny Forhandling med Finansministeren; jeg er rede til det, naar det skal være. En Ændring i Statsbanetaksterne kommer man til paa den Maade, at man inødekommer Finansministeren i det Lovforslag, han har fremsat om en Forhøjelse af Ejendomsskylden.

Naar det ærede Medlem — jeg skal senere komme til det — spurgte, hvorledes Finansministeren stiller sig overfor de meget sørgelige finansielle Forhold, vi kan se i Møde, siger jeg, at jeg stiller mig saaledes til dem, at jeg af den Grund har fremsat for Rigsdagen forskellige Skatte-lovsforslag, og at det høje Landsting har modsat sig et af dem. Saaledes er Stillingen: jeg søger at skaffe Indtægter, som er nødvendige, det høje Landsting, som mener, at en Indtægt er aldeles nødvendig, nemlig en Indtægt gennem en Forhøjelse af Statsbanetaksterne, stiller sig derimod saaledes, at det har nægtet Finansministeren den ikke meget betydelige Skattelov, han har foreslaaet.

Det ærede Medlem rettede dernæst et Spørgsmaal til mig angaaende den Overdragelsessum, der er udbetalt af De for-